

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ТА ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ

сказати: ендоморф – не здатний до активних дій, доброзичливий та братерський. Зазвичай намагається залагодити будь-які конфлікти мирним шляхом. Риси характеру: сміливість, чесність, ініціативність, здатність до вирішення проблем. Його особистісні навички, а саме посада міністра закордонних справ, участь в різноманітних партіях дають йому величезний потенціал до управління державою.

Тож, із всього вищесказаного ми можемо сказати, що українці це нація, яка в силу свого недовгого існування як самостійної держави не може виокремити потенційного політичного лідера. Особливості політичних лідерів, це перш за все не ознаки зовнішності, соматотип чи певні риси характеру це здатність людини до керування. Її статечні погляди та вектор мислення який спонукає країну до змін. І ще одна, напевно, головна риса політичного лідера це наявність свідомого народу, адже яким би сильним він не був без діючого громадянського суспільства та суспільства в цілому функціонування такої одиниці як лідер буде неефективним.

Список використаних джерел

1. Політичний лідер як стабілізуючий фактор сучасного суспільства
Режим доступу: <http://pohilo.vk.vntu.edu.ua/file/ad7ae889>
2. Політичне лідерство в Україні. Режим доступу:
<http://bibliofond.ru/view.aspx?id=468346>
3. Кухта Б. Політичні еліти і лідери / Б. Кухта, Н. Теплоухова. - 2-ге вид., переробл. і допов. - Львів : Кальварія, 1997.
4. Шляхтун П. П. Політологія (теорія та історія політичної науки) : підручник / П. П. Шляхтун. - К. : Либідь, 2002.
5. Логвина, В. Л. Політологія [Текст] : навчальний посібник / В. Л. Логвина. - К. : Центр навчальної літератури, 2006.

Мазур М.І. курсант 1 курсу ННІ №3 НАВС

Науковий керівник: доцент кафедри філософії права та юридичної логіки НАВС, кандидат юридичних наук **Шевчук Р.М.**

ЛОБІЗМ, ЙОГО ОСОБЛИВОСТІ В УКРАЇНІ

Сучасна складність та плюралізм політичних систем ставить питання про актуальність їх розгляду в принципово новій фундаментальній площині, яка б давала змогу більш ґрунтовно розуміти сучасний політичний вимір. Сьогодні, маючи певний досвід політичної та державної розбудови, ми маємо принципово по-іншому подивитися на цілу низку політичних процесів, з метою вивчення та вирішення переліку питань, гальмуючих політичний розвиток та детермінуючих вектор динаміки сучасної політики.

Одним з таких процесів є лобізм. Лобізм, як скоординована практика відстоювання інтересів чи чинення тиску на законодавців і чиновників

неурядовими організаціями, фінансово-промисловими групами чи етнічними спільнотами розкриває широкий спектр для взаємодії владних структур з недержавними організаціями, поглинаючи фактично всі сфери суспільного життя, створює значне підґрунтя для зловживання владними повноваженнями та механізмами лобіювання, призводячи, фактично, до корупційності політичної системи [4]. Відповідно до цього як політичні експерти, так і державні діячі не можуть оминати увагою це питання, бо неконтрольованість цих процесів призводить до катастрофічних деструктивних наслідків [3]. Повертаючись до питання актуальності та значимості цього питання, варто зазначити, що будь-яка країна, стоячи перед питанням розбудови власної політико-адміністративної моделі управління, стикається з проблемою вирішення питання взаємодії влади та недержавних установ. Ігнорування цього питання призводить до некерованості цими процесами, що фактично і продемонструвала сучасна Україна. Лобізм - це певний механізм органів політичної влади та громадянського суспільства, який має безліч переваг та недоліків, а що найголовніше – безліч моделей та варіацій, що говорить про необхідність структурного та аналітичного підходу до цієї проблеми, з урахуванням національної специфіки [2].

Взагалі поняття лобізму можна розглядати з двох позицій, які можна охарактеризувати так:

1) Понятійна позиція. Лобізм може розглядатися як термін, означаючий просування інтересів, з цієї позиції, говорячи про політичну сферу взагалі, ми можемо стверджувати, що вона є суцільне і безперервне лобіювання. Тобто, подібне вузьке визначення цього поняття, фактично, ототожнює його з корупцією з одного боку, а з іншого боку, ставить знак рівності між будь-яким процесом та діяльністю, направленим на взаємодію політичних суб'єктів.

2) Інструментарна позиція. Лобізм виступає інструментом збалансування підходів до суб'єктної взаємодією і виступає не тотожним до корупції, а альтернативним, а в поєднанні з комплексним баченням вітчизняних проблем – виступає детермінантою дотримання топових принципів демократії, ринкової економіки та плюралізму. Розглядаючи будь-яку політичну проблему варто розуміти, що її вирішення неможливе без з'ясування наявної суспільно-політичної ситуації та її національної специфіки, тому нижче зосередимо увагу саме на цих моментах.

В Україні зараз немає ніяких законодавчих актів для регламентування лобістської діяльності. Дехто вважає, що право на лобіювання може виходити із права громадянина, зафіксованого у статті 40 Конституції України [1]. Верховна Рада України вже ухвалила в першому читанні законопроект “Про лобіювання в Україні”, який забезпечить правові засади для легалізації впливу громадських структур на органи державної влади. Запропонований законопроект викликає багато суперечок і не лише з приводу конкретних положень, їх тлумачення та розуміння. Чимало громадян розглядають такий закон як узаконення “купівлі” державних службовців та

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ТА ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ

високих посадових осіб державних органів. Вони, ці громадяни, забувають, що “купівля” добре може існувати і без законів. Закон же робить підконтрольною лобістську діяльність, а значить, буде принаймні стримувати корумпованість державного апарату.

Отже, на практиці ще довгий час навряд чи вдасться лобізму стати одним з ефективних інструментів формування демократичної політики. Високий ступінь корумпованості, бюрократизм істотно впливають на методи лобістської діяльності. Крім того, суспільна свідомість в Україні, маючи глибокі корені в общинній і соціалістичній психології, поки що сприймає лобізм із великими труднощами, а слово “лобіст” найчастіше використовується як лайливе, з аморально-кримінальним відтінком. Зараз в основному в лобізмі вбачають лише одну сторону – негативну, вкладають у цей термін лише “тіньовий” зміст. Однак, якщо ми вирішили формувати громадянське суспільство, то від лобізму нікуди подітися, бо він виступає своєрідним супутником демократії.

Список використаних джерел:

1. Конституція України. Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. – К.: Преса України, 1997. – 80 с.
2. Банчук М.В. Ідеологія та культура діяльності правозахисних органів України в контексті становлення громадянського суспільства: Політологічний аналіз / АПН України; Інститут вищої освіти. – К.: Юстініан, 2005. – 144 с.
3. Бетец М.В. Лоббизм в правотворческой деятельности. // Правоведение, 1998. – № 1.
4. Білоус А.О. Політико-правові системи: світ і Україна: Навч. посіб. для студ. вищих навч. закл. – 2.вид., перероб. і доп. – К.: АМУПП, 2000. – 198 с.

Бабенко Д.В., курсант 3 курсу ННІ№3 НАВС
Науковий керівник: заступник директора ННІ № 3 НАВС з навчально-методичної та наукової роботи, кандидат юридичних наук,
доцент **Комаринська Ю.Б.**

ОСОБЛИВОСТІ ДОПИТУ НЕПОВНОЛІТНІХ

Процес розслідування злочинів проти чи стосовно неповнолітніх є одним з найскладніших в слідчій практиці. Це зумовлено тим, що дана категорія осіб має специфічні умови проведення слідчих (розшукових) дій стосовно них. Допит неповнолітніх в свою чергу відрізняється від допиту повнолітніх осіб низкою аспектів.

На думку В. Ю. Шепітька допит – це процесуальна дія, яка являє собою регламентований кримінально-процесуальними нормами інформаційно-